

РЕШЕНИЕ

№ 1016

гр. Варна, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 6 СЪСТАВ, в публично заседание на шести юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радостина Методиева

при участието на секретаря Петя Хр. Великова
като разгледа докладваното от Радостина Методиева Административно наказателно дело № 20223110200636 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН по жалба на ИВ. ЕНЧ. ЯН. ЕГН ***** от гр.Варна, подадена чрез адв. И.З. от АК Сливен, против НП № 433а-68/18.03.2021год. на началника на І РУ при ОД на МВР Варна с което за нарушаване нормата на чл. 64, ал.1 от ЗМВР му е било наложено адм. наказание глоба в размер на 100лв. на основание чл. 257, ал.1 от ЗМВР.

В жалбата си въззивника твърди, че НП е незаконосъобразно. Сочи, че същото било издадено в нарушение на материалния закон, че посочената като нарушена норма не вменявала каквото и да било предписание за гражданите, както и че липсвали изобщо доказателства за извършено нарушение. Моли НП да бъде отменено като отправя искане за присъждане на направените по делото разноски.

В съдебното производство въззивникът се представлява от адв. И.З. който заявява, че поддържа жалбата и оспорва фактическите констатации.

За въззиваемата страна, редовно призована, представител не се явява. По делото са постъпили писмени бележки от ю.к. К.Л.- А., в които същата заявява, че оспорва жалбата. Сочи че жалбата е неоснователна тъй като нарушението било безспорно доказано, а в хода на адм.наказателното производство не били допуснати съществени нарушения на процес. правила. Моли НП да бъде потвърдено като отправя искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на алтернативност, в случай, че жалбата бъде уважена и се претендират разноски за адвокатско

възнаграждение, отправя искане за присъждане на токова в минимален размер.

ВРП, редовно призована за датата на с.з., не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

След преценка на събраните по делото доказателства съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

В последния час на 29.01.2021г. в ОД на МВР Варна бил получен сигнал за събиране на хора в бар „Дежа вю“, находящ се в гр.Варна, на ул. „Бр. Миладинови“ № 142. Във връзка с постъпилия сигнал малко преди полунощ в заведението отишли множество служители на ОД на МВР Варна (над 10 души) в това число и свидетелите Д.С. и Н.П.. Полицейските служители установили в бара множество лица (около 30-40 човека) и тъй като в този период били въведени противоепидемични мерки предприели действия па съставяне на АУАН на лицата по ЗЗ. За целта било разпоредено на всички присъстващи в заведението да представят личните си карти и да останат заведението. Въззивникът се опитал да напусне заведението преди да му бъде съставен АУАН, но бил върнат на входа от полицейските служители. Действията по съставяне на актовете се проточили и въззивникът започнал да нервничи, държал се неуважително към полицаите и на няколко пъти се опитал да напусне заведението отивайки към вратата заявявайки, че полицаите нямат право да го задържат. Същият бил отведен в І РПУ при ОД на МВР Варна където бил задържан по ЗМВР. За целта св. Н.П. издал заповед за задържане на лице рег. № 433зз-54/30.01.2021г. Заповедта била обжалвана пред ВРС и с влязло в сила решение № 38/30.03.2021г. постановено по АНД № 1097/2021г. била отменена от съда.

На 30.01.2021г. св. Н.П. съставил срещу въззивника АУАН бл. № 541516 в който посочил, че същият е нарушил разпоредбата на чл. 64, ал.1 от ЗМВР, тъй като на същата дата 30.01.2021г. около 01:25ч. в гр.Варна, в бар „Дежа вю“ находящ се на ул. „Братя Миладинови“ № 142, не изпълнил ясно подадено законово полицейско разпореждане да остане на място до приключване на проверката опитвайки се многократно да излезе от заведението и да напусне мястото на проверката, като с поведението си пречел на полицейски орган да изпълни задълженията си по служба.

Актът бил надлежно предявен и връчен на въззивника, който го подписал.

В срока по чл. 44 от ЗАНН писмени възражения срещу акта не постъпили и на 18.03.2021г. началника на І РУ ОД на МВР Варна издал атакуваното НП като е приел изцяло фактическите констатации изложени в акта, приел е че въззивника е нарушил разпоредбата на чл.64, ал.1 от ЗМВР и на основание чл. 257, ал.1 от същия закон му наложил адм. наказание глоба в размер на 100лв.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства, както писмени -

заповед № 8121з-1371/11.11.2015год. на министъра на вътрешните работи, заповед за задържане на лице рег. № 433зз-54/30.01.2021год., препис от решение по АНД № 1097/2021год. по описа на РС Варна, така и гласни (показанията на свидетелите Д.С. и Н.П.), които преценени поотделно и в тяхната съвкупност не водят на различни правни изводи и се кредитират от съда.

Съдът предвид императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото НП относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното наказание прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока за обжалване, поради което и се явява допустима и е приета за разглеждане по същество

АУАН и НП са издадени от компетентните длъжностни лица и в сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

В същото време обаче констатира, в хода адм. наказателното производство е било допуснато съществено нарушение на процес. правила, а и именно както в АУАН така и в НП е налице пълна неяснота досежно това за какво точно нарушение е наказан въззивника, коя законова норма е нарушил и в края на краищата в какво се състои неговото неправомерно поведение.

Като нарушена норма в АУАН и НП е посочена нормата на чл. 64, ал.1 от ЗМВР. Тази норма обаче както сочи и жалбоподателя в жалбата не съдържа правило за поведение на гражданите. Нормата е указателна и указва, че „Полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено.“

От друга страна фактите изложени в обст. части на АУАН и НП също не дават яснота за какво точно нарушение е ангажирана отговорността на въззивника. От една страна е посочено, че въззивника не изпълнил полицейско разпореждане да остане на място до приключване на проверка (факти сочещи на нарушение на задължение вменено с нормата на чл. 64, ал.2 от ЗМВР), но описаните като негови действия не сочат на неизпълнение на такова разпореждане (факти, че е напуснал мястото не са изложени. Посочено е, че се опитвал да напусне), а от друга се сочи, че с поведението си пречел на полицейски орган да изпълни задължението си по служба, които факти пък са относими към състава на нарушение по чл. 264, ал.1 от ЗМВР). В края на краищата коя точно законова норма е нарушил въззивника и за какво точно нарушение същия е привлечен към наказателна отговорност с АУАН, съответно наказан с НП, при какви обстоятелства и приети за установени факти може само да се гадае.

Тази неяснота досежно това за какво точно нарушение е бил съставен АУАН не бе преодоляна дори в хода на съдебното следствие след изслушване

на самия актосъставител. Същият сочи, че въззивникът пречел и с поведението си им пречел да изпълнят служебните си задължения. Държал се грубо арогантно и неуважително, отказал да съдейства като отказвал да си представи личните документи въпреки, че многократно му било разпоредено да го стори, че опитал да напусне заведението бутайки полицаите въпреки, че му било разпоредено да остане до приключване на проверката.

Съдът намира, че посоченото по-горе нарушение е съществено такова и е достатъчно основание за отмяна на НП на процес. основание тъй като води до грубо нарушаване на правото на защита на въззивника. Същият е лишен от възможността да разбере в извършването на какво точно нарушение е обвинен, при какви приети за установени факти, коя законова норма е нарушил, за да организира адекватно защитата си. Нещо повече в случая пълната неяснота във волята на актосъставителя и АНО по отношение на горните въпроси лишава и съда от възможността да извърши адекватна ревизия на НП досежно приложимия материален закон.

Доколкото обаче с НП на въззивника е наложена санкция съобразно нормата на чл. 257, ал.1 от ЗМВР, то с оглед на събраните по делото доказателства и лаконичните факти изложени в НП, че въззивника не изпълнил полицейско разпореждане да остане на място, които факти биха могли да бъдат отнесени към състава на чл. 257, ал.1 от ЗМВР съдът счита, че такова нарушение не е било извършено.

За да е осъществен състава на това нарушение следва от обективна страна да са налице в кумулативност три предпоставки: 1. да е дадено разпореждане от орган на МВР (полицейски орган); 2. разпореждането да не налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му и 3. това разпореждане да не е изпълнено от адресата.

В случая в НП е посочено, че на въззивника е било дадено разпореждане от полицейски служител да остане на място до приключване на проверката. Този факт се потвърждава и от показанията на св. П.. В същото време обаче липсват каквито и да било доказателства които да установят че въззивника не е изпълнил това разпореждане, че е напуснал заведението. Напротив от показанията на двамата разпитани по делото свидетели се установява, че той не е напуснал заведението, но се държал грубо и арогантно като правил опити да го напусне. (според П. бутал полицаите), а според С. (с думи и действия без да сочи подробности), което наложило и да бъде задържан. Опит на въззивника обаче да напусне заведението, по какъвто и да било начин (с думи с действия и пр.) при липса на обективно напускане на същото е несъставомерен. Нарушение на разпореждането не е налице, съответно нарушение по чл. 257, ал.1 от ЗМВР не е налице. Подобни действия биха могли да бъдат отнесени към опит за извършване на адм. нарушение – опит да се наруши разпореждането. Съобразно чл. 9, ал.2 от ЗАНН обаче опитът не се наказва освен в 3 изчерпателно посочени в закона случаи сред

които не попада настоящия. Съгласно нормата на чл. 9, ал.2 от ЗАНН опитът към адм. нарушение не се наказва освен в случаите на: митнически и валутни нарушения ако това е предвидено в съответния закон или указ; чл. 218б, ал.1 от НК и чл. 41, ал.1 от Закона за опазване на селскостопанското имущество.

С оглед на всичко изложено по-горе съдът счита, че атакуваното НП е издадено в нарушение на закона, същото страда от пороци, които го правят процес. недопустимо и като такова следва да бъде отменено.

По разноските.

Разноски се претендират от двете страни в процеса, както от въззивницата, така и от въззиваемата страна, като и двете искания са направени своевременно.

С оглед крайния изход на спора (НП подлежи на отмяна) искането на процес. представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява неоснователно и се отхвърля от съда.

Искането на въззивника за присъждане на разноски, с оглед изхода на делото, съдът счита за основателно доколкото разноски му се дължат съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал.1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал.1 от АПК. От съдържанието на приложения по делото договор за правна защита и съдействие и приложеното пълномощно се установява, че жалбоподателят е възложил на адвокат И.К. З. от АК-Сливен оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в изготвяне и депозиране на жалба срещу НП № 433а-68/18.03.2021год. на ОДМВР Варна I РУ и процесуално представителство и защита пред Районен съд Варна. Договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 300 лева, която сума е била заплатена в брой, т.е. разходът е направен съгласно т.1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд. Сумата е равна на минималния размер на адвокатското възнаграждение за този тип дело определен в Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения и следва да бъде присъдена на въззивника в пълен размер.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал.2, т.1 от ЗАНН

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 433а-68 от 18.03.2021год. на началника на I РУ при ОД на МВР Варна с което на ИВ. ЕНЧ. ЯН. ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Варна, ул. „Студентска“ № 1а, е било наложено административно наказание глоба в размер на 100лв. на осн. чл. 257, ал.1 от ЗМВР.

ОСЪЖДА ОД на МВР Варна да заплати на ИВ. ЕНЧ. ЯН. ЕГН

*****, с постоянен адрес гр. Варна, ул. „Студентска“ № 1а, сума в размер на 300лв. представляваща адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Варненски административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____